NORAKSTS
Lieta Nr.A42551608
AA43-0585-11/16

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2011.gada 12.oktobrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs K.Berķis,
tiesneši M.Birzgalis un A.Šteinberga,

piedaloties pieteicējam *V.M.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicināto iestāžu Iekšlietu ministrijas pārstāvei *A.B.* un Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras pārstāvei *S.M.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *V.M.* pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu un zaudējumu atlīdzināšanu, sakarā ar *V.M.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 30.aprīļa spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Iekšlietu ministrijas 2008.gada 28.maija lēmumu Nr.44 (turpmāk arī – Lēmums) atstāts negrozīts Iekšlietu ministrijas Veselības un sociālo lietu valsts aģentūras 2008.gada 7.janvāra lēmums Nr.16150 par izdienas pensijas piešķiršanu *V.M.*

Ar Lēmumu *V.M.*, pamatojoties uz likuma „Par izdienas pensijām iekšlietu ministrijas sistēmas darbiniekiem ar speciālajām dienesta pakāpēm" (turpmāk – Izdienas pensijas likums) 2.panta pirmās daļas 3.punktu, ir piešķirta izdienas pensija. Izdienas pensijas apmērs pieteicējam ir aprēķināts atbilstoši Izdienas pensijas likuma 5.panta trešās daļas nosacījumiem, savukārt izdienas stāžs aprēķināts atbilstoši Izdienas pensijas likuma 3.panta pirmās daļas 5.punktam.

[2] 2008.gada 28.aprīlī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *V.M.* (turpmāk – pieteicējs) pieteikums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

Pieteikums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[2.1] Iekšlietu ministrija ir kļūdaini interpretējusi Izdienas pensijas likuma 3.panta pirmās daļas 10.punkta normas, kā rezultātā ir nepamatoti piešķīrusi pieteicējam izdienas pensiju, pamatojoties uz Izdienas pensijas likuma 2.panta pirmās daļas 3.punktu, lai gan konkrētajā gadījumā pensija bija jāpiešķir, pamatojoties uz Izdienas pensijas likuma 2.panta pirmās daļas 1.punktu, piemērojot 3.panta pirmās daļas 10.punktu un 5.panta pirmo daļu.

[2.2] Pēc būtības Lēmums ir pamatots nevis ar tiesību normu, kas tieši attiecas uz konkrēto gadījumu, bet gan ar likuma analoģiju, turklāt to piemērojot administratīvajā aktā, kas ir nelabvēlīgs tā adresātam un ierobežo tā cilvēktiesības – tiesības uz sociālo nodrošinājumu. Tādējādi iestāde pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 17.panta otro daļu.

[2.3] No Izdienas pensijas likuma 3.panta pirmās daļas 10.punkta gramatiskās interpretācijas nepārprotami ir saprotams, ka nosacījums „ja Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs nodienēti vismaz 10 gadi" nav attiecināms tikai uz dienestu Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs pēc 1990.gada 4.maiju. [2.4] Uz atvaļināšanas brīdi pieteicēja kopējais ikdienas stāžs Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs ir 16 gadi 1 mēnesis un 11 dienas. Pie komersantiem un organizācijās nostrādātais laiks ir 23 gadi un 10 mēneši, kurš 80% apmērā sastāda 19 gadus un 2 mēnešus, kas ir ieskaitāms kopējā izdienas darba stāžā, pamatojoties uz Izdienas pensijas likuma 3.panta pirmās daļas 10.punktu. Tādējādi pieteicēja kopējais izdienas darba stāžs, kas ir jāņem vērā, piešķirot pensiju, ir 35 gadi 3 mēneši un 11 dienas.

[3] Administratīvā rajona tiesa ar 2010.gada 30.aprīļa spriedumu noraidīja pieteicēja pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu un lūgumu par juridiskās palīdzības pakalpojumu Ls 500 apmērā atlīdzināšanu.

Spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Tiesa konstatē, ka atbilstoši Izdienas pensijas likuma 3.panta pirmajai daļai pieteicēja izdienas stāžu veido: 1) dienests PSRS bruņotajos spēkos – 2 gadi 1 mēnesis un 9 dienas (no 1968.gada 22.janvāra līdz 1970.gada 31.decembrim), 2) dienests citu valstu iekšlietu sistēmas iestādēs – 5 gadi 9 mēneši un 14 dienas (no 1971.gada 4.janvāra līdz 1976.gada 18.oktobrim) un 3) dienests Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs – 8 gadi 7 mēneši un 18 dienas (no 1999.gada 13.septembra līdz 2007.gada 1.decembrim), kopējais izdienas stāžs – 16 gadi 1 mēnesis un 1 diena (*lietas 23.-24.lapa*). Par šo apstākli lietā nav strīda.

Strīds lietā ir par to, vai, aprēķinot pieteicēja izdienas stāžu, ir piemērojams Izdienas pensijas likuma 3.panta pirmās daļas 10.punkts un papildus aprēķinātajam izdienas stāžam ir pieskaitāmi 80% no pieteicēja citās iestādēs, pie komersantiem un organizācijās nostrādātā laika.

[3.2] Tiesas ieskatā Izdienas pensijas likuma 3.panta pirmās daļas 10.punkts, kas noteic, ka izdienas stāžā, kas dod tiesības uz izdienas pensiju, ieskaita 80 procentus no citās iestādēs, pie komersantiem un organizācijās nostrādātā laika darbiniekiem, kuri dienestu Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs uzsākuši pēc 1990.gada 4.maija, - ja Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs nodienēti vismaz 10 gadi, ir tulkojams tādējādi, ka 10 nodienētie gadi ir skaitāmi tikai par laika periodu pēc 1990.gada 4.maija, jo to skaidri norāda pašā normā lietotā terminoloģija.

Izdienas pensijas likums attiecas uz Iekšlietu ministrijas sistēmas darbiniekiem, savukārt attiecībā uz dienestu Iekšlietu ministrijas sistēmai līdzīgās iestādēs PSRS laikā likumdevējs šā paša likuma 3.panta pirmās daļas 5.punktā lieto terminu *citu valstu iekšlietu sistēmas iestādes*. Likumdevējs ir skaidri norādījis, ka 3.panta pirmās daļas 10.punkts ir attiecināms uz tiem darbiniekiem, kuri dienestu Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs uzsākuši pēc 1990.gada 4.maija, ja Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs (nevis citu valstu iekšlietu sistēmas iestādēs) nodienēti vismaz 10 gadi. Tiesa noraida kā nepamatotus pieteicēja norādītos apsvērumus par normas gramatisko interpretāciju.

[3.3] Pieteicējs darbu Iekšlietu ministrijas sistēmā uzsāka pēc 1990.gada 4.maija, proti, 1999.gada 13.septembrī, taču pārtrauca 2007.gada 1.decembrī, nodienējot 8 gadus 1 mēnesi un 11 dienas, tādējādi pieteicējs nav izpildījis abus tiesību normā paredzētos obligātos kritērijus, proti, ir uzsācis dienestu pēc 1990.gada 4.maija, bet nav nodienējis 10 gadus. Tiesa atzīst, ka Izdienas pensijas likuma 3.panta pirmās daļas 10.punkts nav attiecināms uz pieteicēju un viņa izdienas stāžā nav ieskaitāmi 80% no citās iestādēs, pie komersantiem un organizācijās nostrādātā laika. Līdz ar to pieteicēja izdienas stāžs nesasniedz 20 gadus un uz pieteicēju nav attiecināma Izdienas pensiju likuma 5.panta pirmā daļa un 2.panta pirmās daļas 1.punkts.

[3.4] Tiesa noraida pieteicēja lūgumu par saņemto juridisko pakalpojumu Ls 500 apmērā atlīdzināšanu no valsts budžeta, jo atbilstoši Administratīvā procesa likuma 18.panta ceturtajai daļai neatzīst konkrēto lietu par sarežģītu un pieteicēja mantisko stāvokli tiesa novērtē kā tādu, kas viņam netraucēja un netraucē samaksāt pārstāvim nolīgto atlīdzību par sniegtajiem juridiskajiem pakalpojumiem.

[4] Par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 21.aprīļa spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, lūdzot spriedumu atcelt.

Apelācijas sūdzībā papildus jau pieteikumā minētajiem apsvērumiem norādīts, ka pirmās instances tiesas veiktā tiesību normu interpretācija neatbilst metodoloģijai, kādu savā praksē izmanto Satversmes tiesa, lai atklātu sociālo tiesību jomā esošo tiesību normu saturu. Pieteicējs norāda, ka Satversmes tiesa ir atzinusi, ka izdienas pensija iekšlietu sistēmā kalpo gan kā materiālā stāvokļa nodrošinājums, gan arī kā sociālā garantija darbiniekam, kurš noteiktu darba dzīves posmu veltījis valstij svarīgu funkciju izpildei – valsts iekšējās drošības sargāšanai, turklāt specifiskos, fiziski un psihoemocionāli sarežģītos un ne vienmēr prognozējamos dienesta apstākļos.

Tiesas sniegtā interpretācija, ka Izdienas pensijas likuma 3.panta pirmās daļas 10.punkts attiecināms tikai uz laika periodu pēc 1990.gada 4.maija, nepamatoti ierobežo pieteicēja tiesības, un šādu interpretāciju neapstiprina likumdevēja griba, kas būtu objektīvi un vispusīgi noskaidrojama, piemēram, no likumprojekta anotācijas.

Pieteicējs apelācijas sūdzībā ir norādījis, ka Administratīvā rajona tiesa nepamatoti ir piemērojusi Administratīvā procesa likuma 18.panta ceturto daļu, jo pieteicējs atlīdzību lūdzis, pamatojoties uz Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 7.panta trešo daļu, kas nekādā veidā neierobežo zaudējumu atlīdzību, nesaistot to ar personas mantisko stāvokli vai ar attiecīgās lietas sarežģītību.

[5] Ar Administratīvās apgabaltiesas tiesneša 2011.gada 17.maija lēmumu lietā kā līdzatbildētāja pieaicināta Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra (turpmāk arī – VSAA).

[6] 2011.gada 6.jūnijā tiesā saņemts VSAA rakstveida paskaidrojums, kurā VSAA pieteikumu neatzīst un uzskata to par noraidāmu, papildus norādot, ka, tā kā pieteicējs pēc 1990.gada 4.maija Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs

nodienējis mazāk kā 10 gadus, tad viņa izdienas stāžā nevar ieskaitīt 80 % no citās iestādēs, pie komersantiem un organizācijās nostrādātā laikā. Ņemot vērā, ka pieteicēja kopējais izdienas stāžs ir mazāks par 20 gadiem, tad lietā nav piemērojama Izdienas pensijas likuma 5.panta pirmā daļa.

[7] Tiesas sēdē pieteicējs apelācijas sūdzību uzturēja, pamatojoties uz apelācijas sūdzībā norādītajiem apsvērumiem.

Atbildētājas pusē pieaicinātās Iekšlietu ministrijas pārstāve apelācijas sūdzību neatzina, norādot, ka Izdienas pensijas likuma 3.panta pirmās daļas 10.punkta norma ir attiecināma uz dienestu Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs pēc 1990.gada 4.maija.

Atbildētājas pusē pieaicinātās VSAA pārstāve apelācijas sūdzību neatzina un pievienojās Iekšlietu ministrijas norādītajiem apsvērumiem.

Motīvu daļa

[8] Pārbaudījusi lietas materiālus un noklausījusies procesa dalībnieku paskaidrojumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība ir nepamatota un noraidāma.

[9] Ar Lēmumu pieteicējam piešķirta izdienas pensija, pamatojoties uz Izdienas pensijas likuma 2.panta pirmās daļas 3.punktu, kas noteic, ka tiesības uz izdienas pensiju ir darbiniekiem, kuru kopējais apdrošināšanas stāžs un tam pielīdzinātais stāžs ir ne mazāks par 25 gadiem, turklāt ne mazāk kā 12 gadi un seši mēneši no tiem nodienēti Iekšlietu ministrijas sistēmā, un kuri sasnieguši 50 gadu vecumu. Izdienas pensijas apmērs pieteicējam ir aprēķināts atbilstoši Izdienas pensijas likuma 5.panta trešās daļas nosacījumiem, 40 procentu apmērā no darba samaksas un par katru izdienas stāža gadu virs 12 gadiem un sešiem mēnešiem to palielinot par 1,5 procentiem.

Iekšlietu ministrija pieteicēja izdienas stāžu ir aprēķinājusi atbilstoši Izdienas pensijas likuma 3.panta pirmās daļas 5.punktam, kas noteic, ka izdienas stāžā, kas dod tiesības uz izdienas pensiju, ieskaita dienesta laiku arī citu valstu bruņotajos spēkos, robežapsardzības karaspēkā vai iekšlietu sistēmas iestādēs līdz 1991.gada 31.decembrim, ja tajās nodienēti vismaz pieci gadi, bet darbiniekiem, kuri dienestu uzsākuši pēc šā likuma spēkā stāšanās, - ja nodienēti vismaz 20 gadi.

Turpretī pieteicējs vēlas, lai viņam izdienas pensija tiktu piešķirta, pamatojoties uz Izdienas pensijas likuma 2.panta pirmās daļas 1.punktu, kas noteic, ka tiesības uz izdienas pensiju ir darbiniekiem, kuru izdienas stāžs saskaņā ar šā likuma 3.pantu ir ne mazāks par 20 gadiem un kuri sasnieguši 50 gadu vecumu, un lai izdienas pensijas apmērs pieteicējam tiktu noteikts atbilstoši minētā likuma 5.panta pirmās daļas nosacījumiem, proti, lai izdienas pensija tiktu piešķirta 55 procentu apmērā no darba samaksas un par katru izdienas stāža gadu virs 20 gadiem to palielinātu par diviem procentiem no šā likuma 4.pantā minētās darba samaksas.

Pieteicēja ieskatā, saskaņā ar Izdienas pensijas likuma 3.panta pirmās daļas 10.punktu viņa izdienas stāžā ir jāieskaita 80 procenti no citās iestādēs, pie komersantiem un organizācijas nostrādātā laika, jo viņš dienestu Iekšlietu

ministrijas sistēmas iestādē ir uzsācis pēc 1990.gada 4.maija un kopumā viņš Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs ir nodienējis vismaz 10 gadus.

[10] Izdienas pensijas likuma 3.panta pirmās daļas 10.punkts noteic, ka izdienas stāžā, kas dod tiesības uz izdienas pensiju, ieskaita 80 procentus no citās iestādēs, pie komersantiem un organizācijās nostrādātā laika darbiniekiem, kuri dienestu Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs uzsākuši pēc 1990.gada 4.maija, - ja Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs nodienēti vismaz 10 gadi.

Apgabaltiesas ieskatā no iepriekš minētās normas satura izriet divi priekšnosacījumi, kuru abu iestāšanās ir nepieciešama, lai iestātos normā minētās sekas.

Proti, lai izdienas stāžā ierēķinātu arī 80 procentus no citās iestādēs, pie komersantiem un organizācijās nostrādātā laika, personai dienests Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs jāuzsāk pēc 1990.gada 4.maija un pēc 1990.gada 4.maija jānodienē vismaz 10 gadi.

Konkrētajā gadījumā pieteicējs dienestu Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs ir uzsācis 1999.gada 13.septembrī, taču to ir pārtraucis 2007.gada 1.decembrī, nodienējot 8 gadus 1 mēnesi un 11 dienas, līdz ar to attiecībā uz pieteicēju nav izpildījies 10 gadu kritērijs, kas jānodienē pēc 1990.gada 4.maija. Līdz ar to pieteicējam nav tiesību prasīt, lai viņa izdienas stāžā ierēķina arī 80 procentus no citās iestādēs, pie komersantiem un organizācijas nostrādātā laika.

[11] Administratīvās apgabaltiesas ieskatā, Izdienas pensijas likuma 3.panta pirmās daļas 10.punkta norma ir jāinterpretē kopsakarā ar Latvijas Republikas Satversmes 91.pantu (vienlīdzības princips) un izdienas pensiju noteikšanas mērķi un būtību.

Pamatojumu, kādēļ atsevišķām valsts nodarbināto personu kategorijām tiek noteikta sevišķa sociālā garantija – izdienas pensija, nosacīti var iedalīt vairākās grupās:

1) attiecīgā dienesta vai profesijas īpatnības ir saistītas ar profesionālo iemaņu mazināšanos vai zudumu, sasniedzot noteiktu vecumu vai nostrādājot šajā profesijā noteiktu laiku;

2) attiecīgā persona pilda valstij svarīgu dienestu, kura laikā persona ir pakļauta valsts noteiktiem būtiskiem ierobežojumiem, un dienesta gaita būtiski atšķiras no to personu darba apstākļiem, kuras strādā uz civiltiesiska līguma pamata;

3) izdienas pensija netieši veido „atliktu atalgojumu" par nevainojamu dienestu ilgā laika periodā un sekmē attiecīgo dienestu un institūciju kvalitatīvu darbību.

Atšķirīgā attieksme pret personām, kam ir paredzēta izdienas pensija, ir attaisnojama ar leģitīmiem mērķiem, proti, gan ar sabiedrības interešu aizsardzību, nodrošinot attiecīgo dienestu darbu, gan arī ar katras attiecīgā profesijā strādājošas vai attiecīga amata pienākumus pildošās personas sociālo interešu aizsardzību *(sk. Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2007.gada 4.janvāra sprieduma lietā Nr.2006-13-0103 7.punktu)*.

Sekojot pieteicēja piedāvātajai Izdienas pensijas likuma 3.panta pirmās daļas 10.punkta normas interpretācijai un pieņemot, ka normā noteiktais 10 gadu dienesta termiņš nav piesaistāms dienesta periodam Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs pēc 1990.gada 4.maija, personai, nodienējot kaut pāris mēnešus kādā no Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēm, rastos tiesības ieskaitīt dienesta stāžā 80% no citās iestādēs, pie komersantiem un organizācijās nostrādātā laika.

Šāds minētās tiesību normas iztulkojums piešķirtu konkrētās izdienas pensijas saņēmējam nesamērīgas priekšrocības gan salīdzinājumā ar citām Iekšlietu ministrijas sistēmā strādājošām personām, gan visām citām valsts nodarbinātajām personām.

Apgabaltiesas ieskatā šāda izņēmuma priekšrocība, kas pieļauj atsevišķām dienesta personām izdienas stāžā ieskaitīt darba periodu, kas nav saistīts ar iepriekš norādītajiem būtiskajiem un specifiskajiem dienesta apstākļiem, ir attaisnojama tikai ar konkrētu leģitīmu mērķi.

Apgabaltiesa uzskata, ka, ņemot vērā normā noteikto datumu – 1990.gada 4.maiju, konkrētās normas izdošana ir attaisnojama ar tā laika nepieciešamību piesaistīt lojālus darbiniekus dienestam tikko neatkarību atguvušās valsts iekšlietu sistēmas iestādēs, un attiecīgi nodrošināt šo personu sociālās garantijas, kā arī paredzot zināmu materiālo nodrošinājumu, kas, ņemot vērā tā laika vēsturiskos notikumus un atalgojuma līmeni šajās iestādēs, būtu attaisnojams un samērīgs mērķis, ņemot vērā arī normā noteikto 10 gadu periodu, kas personai ir jānodienē Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs.

Ievērojot iepriekšminēto, apgabaltiesa secina, ka Lēmums ir tiesisks un pamatots.

[12] Administratīvā apgabaltiesa piekrīt pieteicēja apelācijas sūdzības argumentam, ka pirmās instances tiesa, lemjot par pieteicēja prasījumu par zaudējumu atlīdzinājumu, nepamatoti ir piemērojusi Administratīvā procesa likuma 18.panta ceturto daļu, kas noteic, ka administratīvajās lietās, kas adresātam ir sarežģītas, pēc tiesas lēmuma, ievērojot fiziskās personas mantisko stāvokli, tās pārstāvim izmaksā atlīdzību no valsts budžeta; atlīdzības apmēru un izmaksas kārtību nosaka Ministru kabinets.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir norādījis, ka minētās tiesību normas mērķis ir nevis noteikt zaudējumu atlīdzību, bet gan pieteicēja (fiziskās personas) tiesības jau pamatlietas izskatīšanas gaitā lūgt no valsts budžeta līdzekļiem segt viņa izdevumus pārstāvim, proti, nodrošināt personas tiesības uz pieeju tiesai. Šajā gadījumā valsts (plašākā nozīmē) administratīvajā procesā ir nevis atbildētāja, bet gan, piešķirot pieteicēja pārstāvim atlīdzību no valsts budžeta, palīdzības sniedzēja (*sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2011.gada 22.februāra lēmuma lietā SKA-16/2011 9.punktu*). Tādējādi Administratīvā procesa likuma 18.panta ceturtā daļa nosaka nosacījumus un kārtību, kādā pieteicējs (fiziskā persona) var saņemt valsts apmaksātu juridisko palīdzību.

Savukārt atbilstoši Administratīvā procesa likuma 92.pantam ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo

aktu vai iestādes faktisko rīcību. Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 1.pants noteic, ka likuma mērķis ir nodrošināt privātpersonai Latvijas Republikas Satversmē un Administratīvā procesa likumā noteiktās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par mantisko zaudējumu vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas tai nodarīts ar valsts pārvaldes iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību, savukārt šā likuma 7.panta trešās daļas otrais teikums noteic, ka mantiskais zaudējums aptver arī izmaksas, kas saistītas ar juridisko palīdzību.

Apgabaltiesa konstatē, ka konkrētajā gadījumā pieteicējs lūdz atlīdzināt mantiskos zaudējumus, kas viņam ir radušies, veicot samaksu par saņemtajiem juridiskajiem pakalpojumiem lietā, nevis valsts apmaksātu juridisko palīdzību. Līdz ar to šis prasījums ir vērtējams kā prasījums par zaudējumu atlīdzinājumu atbilstoši Administratīvā procesa likuma 92.pantam.

Prasījums par atlīdzinājumu nav patstāvīgs prasījums, tas vienmēr ir pakārtots prasījumam par administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Ņemot vērā apgabaltiesas secināto, ka pieteicēja pieteikums ir nepamatots un noraidāms, noraidāms ir arī pieteicēja prasījums par zaudējumu atlīdzinājumu.

Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir daļēji pamatots.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

noraidīt *V.M.* pieteikumu.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs (*paraksts*) K.Berķis

Tiesneši (*paraksts*) M.Birzgalis

(*paraksts*) A.Šteinberga

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnesis K.Berķis
Rīgā 2011.gada 12.oktobrī